

Considerații esențiale privind competența Comisiei de contestații din cadrul OSIM de a constata și pronunța sancțiunea perimării contestației în materia dreptului la marcă

Sonia Florea¹
avocat, consilier PI

Precizări prealabile

Prezentul studiu este necesar deoarece există divergențe cu privire la problema dacă Comisia de contestații din cadrul OSIM este competentă ca, în procedura de soluționare a contestațiilor, să facă aplicarea normelor de procedură generale prevăzute de Codul de procedură civilă, inclusiv cele privind incidentele procedurale, și să constate perimarea soluționării căii de atac a contestației, dacă aceasta a fost lăsată în nelucrare din motive imputabile părții interesate pe durata unui termen legal stabilit, de 6 luni² potrivit noului Cod de procedură civilă (denumit în continuare NCPC).

Studiul de față își propune să analizeze aspecte esențiale privind reglementarea procedurii contestației conform normelor de procedură în vigoare și să propună un răspuns bazat strict pe conținutul dispozițiilor legale relevante, pe care le redăm în întregime și pe opiniile doctrinare ale unor reputați profesori de drept procesual civil, autorități incontestabile în materie.

1. Cadrul normativ aplicabil procedurii de competența Comisiei de contestații

1.1. Normele de procedură speciale privind soluționarea contestațiilor sunt prevăzute în dispoziții normative cuprinse în Capitolul XIV din Legea nr. 84/1998 (denumită în continuare “Legea”), precum și în Capitolul XI din Regulamentul de aplicare a Legii (denumit în continuare “Regulamentul”).

Sunt relevante următoarele dispoziții ale Legii nr. 84/1998:

Art. 86. - (1) Deciziile OSIM privind cererile de înregistrare a mărcilor, precum și cererile de înregistrare privind indicațiile geografice pot fi contestate la acest oficiu de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la comunicare sau, după caz, de la publicarea înregistrării mărcii ori a indicației geografice, cu plata taxei legale.

(2) Deciziile OSIM privind înscrierea cesiunii sau licenței în Registrul mărcilor pot fi contestate la acest oficiu de persoanele interesate, în termen de 30 de zile de la comunicare sau, după caz, de la publicarea acestora.

(3) Contestațiile formulate conform prevederilor alin. (1) și (2) se soluționează de o comisie de contestații din cadrul OSIM.

Art. 87. - Dacă înregistrarea unei mărci, reînnoirea înregistrării sau înscrierea unei modificări în Registrul mărcilor a fost efectuată în mod evident din eroare materială, OSIM poate, în termen de maximum două luni, cu începere de la data înregistrării sau de la data înscrierii, după caz, să revoce motivat înregistrarea, reînnoirea sau înscrierea modificării

¹ E-mail: sonia.florea@avfloreageorghe.ro

² Codul de procedură civilă 1865 prevedea, la art. 248: (1) Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de revocare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor dacă a rămas în nelucrare din vina părții timp de un an. Partea nu se socotește în vină, când actul de procedură urma să fie îndeplinit din oficiu. (2) Termenul perimării nu curge cât timp, fără vina părții, cererea n-a ajuns încă la instanța competentă să o judece sau nu se poate fixa termen de judecată.

efectuate; revocarea se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

Art. 88. - (1) Hotărârea comisiei de contestații, motivată, se comunică părților în termen de 30 de zile de la pronunțare și poate fi atacată cu contestație la Tribunalul București, în termen de 30 de zile de la comunicare. Hotărârea Tribunalului București este supusă numai apelului la Curtea de Apel București.

și dispozițiile cuprinse în Regulamentului de aplicare a acesteia:

ARTICOLUL 48. Comisia de contestații - În cadrul OSIM funcționează Comisia de contestații privind mărcile și indicațiile geografice, denumită în continuare Comisia.

ARTICOLUL 49. Componența și competența Comisiei - (1) Comisia este formată din:

- a) președinte, directorul general al OSIM sau prin delegare de competență directorul Direcției apeluri/strategie; în lipsa acestora sau în situații de incompatibilitate președinția va fi asigurată de directorul general adjunct sau directorul Direcției juridice;*

- b) 2 membri, dintre care cel puțin unul este consilier juridic; unul dintre membri este raportorul cazului.*

- (2) Secretariatul Comisiei este asigurat de un referent din cadrul Direcției apeluri/strategie.*

- (3) Directorul general al OSIM va aproba componența nominală a Comisiei și termenele pentru soluționarea contestațiilor.*

- (4) Comisia de contestații va fi competentă să soluționeze contestațiile formulate împotriva deciziilor OSIM, prevăzute la art. 86 alin. (1) și (2) din lege.*

ARTICOLUL 50. Procedura de soluționare a contestațiilor - (1) Contestațiile se fac în scris și se depun la Registratura generală a OSIM, prin poștă sau pe cale electronică, în termen de 30 de zile de la comunicarea sau, după caz, de la publicarea în BOPI a deciziilor OSIM.

- (2) Contestația se redactează în limba română și va conține următoarele elemente:*

- a) numele, prenumele și domiciliul, reședința persoanei fizice sau, după caz, denumirea și sediul persoanei juridice care a formulat contestația;*

- b) obiectul contestației;*

- c) motivele pe care se întemeiază contestația;*

- d) semnătura persoanei care a formulat contestația.*

- (3) Contestația va fi însoțită de dovezi, sub formă de înscrisuri, în susținerea acesteia, de dovada achitării taxei prevăzute de lege pentru examinarea unei contestații și, dacă este cazul, de procură.*

- (4) Contestația și dovezile se vor depune în atâtea copii câte părți sunt. Copiile vor fi certificate conform cu originalul de partea care le depune. Dacă înscrisurile sunt redactate într-o limbă străină, se vor depune traduceri ale acestora în limba română, certificate de partea care le depune.*

- (5) Procedura se desfășoară cu citarea părților.*

- (6) Intimatul va putea depune răspuns la contestație cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru soluționarea contestației.*

- (7) Contestația poate fi depusă și susținută în fața Comisiei direct sau printr-un reprezentant.*

- (8) În fața Comisiei părțile se pot prezenta personal sau pot fi reprezentate de un consilier în proprietate industrială autorizat ori de un avocat. Persoanele juridice se pot prezenta în fața Comisiei prin reprezentant legal sau prin consilier juridic, cu delegație.*

ARTICOLUL 51. Pregătirea ședinței de contestații - (1) Pregătirea ședinței de

contestații va fi asigurată de secretarul Comisiei, care va ține evidența contestațiilor, înregistrate în ordine cronologică, într-un registru cu această destinație.

(2) Președintele Comisiei fixează termenele ședințelor de contestații și dispune cu privire la invitarea părților.

(3) Dacă partea convocată nu se prezintă la termenul fixat, procedura în fața Comisiei se poate desfășura în lipsa părții.

(4) Prezența părților la termenul de soluționare a contestațiilor acoperă neregularitățile referitoare la procedura de invitare a părților.

(5) Punctul de vedere cu privire la contestația formulată, redactat de un examinator din cadrul Serviciului mărci, va fi atașat la dosarul cauzei cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru soluționarea contestației.

(6) Punctul de vedere va conține răspunsul la motivele invocate de contestator în susținerea contestației sale.

(7) Dosarele cererilor de înregistrare a mărcilor sau a indicațiilor geografice vor fi puse la dispoziția Comisiei de către Serviciul mărci, la solicitarea acesteia.

ARTICOLUL 52. Ședințele și dezbaterile - (1) Ședința este publică. Comisia poate dispune ședință secretă dacă dezbaterile publice ar aduce o vătămare uneia dintre părți sau ordinii publice.

(2) Președintele Comisiei deschide, suspendă și ridică ședința.

(3) Secretarul Comisiei verifică dacă procedura este completă și dacă a fost achitată taxa pentru examinarea contestației și îl informează pe președinte.

(4) La termenul fixat, dacă părțile sunt prezente sau dacă se constată că procedura a fost legal îndeplinită, președintele Comisiei deschide dezbaterile, dând cuvântul părții care a introdus contestația.

(5) Președintele este în drept să pună întrebări părților care să ducă la lămurirea celor arătate prin contestație sau răspunsul la contestație și va putea pune în dezbatere orice împrejurare pentru soluționarea cauzei, chiar dacă acestea nu sunt cuprinse în contestație.

(6) Membrii Comisiei pot pune întrebări părților numai prin mijlocirea președintelui, care poate încuviința ca aceștia să pună întrebări direct.

(7) Susținerile prezentate de părți în ședință vor fi consemnate de secretarul Comisiei în condica de ședințe.

(8) La cererea temeinic justificată a părților sau când din dezbateri rezultă necesitatea producerii de noi dovezi, Comisia poate acorda un nou termen pentru completarea motivelor și probelor în susținerea contestației sau, după caz, pentru completarea motivelor și probelor în apărare, părțile prezente luând cunoștință de noul termen.

(9) În situațiile prevăzute la alin. (8), Comisia va dispune amânarea soluționării contestației, printr-o încheiere de ședință semnată de președinte și secretar.

ARTICOLUL 53. Hotărârile Comisiei - (1) După încheierea dezbaterilor, Comisia deliberază în lipsa părților și pronunță hotărârea în aceeași zi în ședință sau în cazuri deosebite, în funcție de complexitatea cauzei, poate amâna pronunțarea, dar nu mai mult de 3 săptămâni. Președintele ascultă părerile membrilor Comisiei și se pronunță cel din urmă.

(2) În situația în care Comisia constată că sunt necesare noi lămuriri sau acte în dosarul cauzei, poate repune cauza pe rol, fixând o nouă ședință cu invitarea părților.

(3) Dezbaterile din ședință și hotărârea Comisiei sunt consemnate de secretarul Comisiei în condica de ședințe.

(4) Hotărârea Comisiei va fi luată numai pe baza faptelor și dovezilor prezentate de părți în dosarul cauzei și în ședința de contestație.

(5) După luarea hotărârii, dispozitivul acesteia se înscrie în condica de ședințe, iar raportorul va redacta proiectul de hotărâre.

(6) Hotărârea Comisiei trebuie să cuprindă:

- a) numele și prenumele/denumirea și domiciliul/sediul persoanei care a formulat contestația;
 - b) numele sau denumirea mandatarului autorizat ori, după caz, al avocatului;
 - c) numărul dosarului de contestație;
 - d) componența Comisiei care a luat hotărârea;
 - e) obiectul contestației, susținerile părților și indicarea dovezilor prezentate de acestea în susținerea contestației;
 - f) motivele de fapt și temeiurile de drept care stau la baza hotărârii;
 - g) dispozitivul;
 - h) calea de atac, termenul în care aceasta se poate exercita și instanța la care se introduce acțiunea;
 - i) mențiunea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică, precum și semnăturile președintelui și ale membrilor Comisiei. În cazul în care unul dintre membrii Comisiei este împiedicat să semneze hotărârea, aceasta va fi semnată de președintele Comisiei, cu arătarea motivelor care au împiedicat semnarea.
- (7) Hotărârile Comisiei se iau cu majoritate de voturi.
- (8) Hotărârile se întocmesc într-un singur exemplar original, care se depune la dosarul de hotărâri al Comisiei și se păstrează de secretariatul Comisiei.
- (9) Hotărârile se comunică părților de secretarul Comisiei, în copie certificată pentru conformitate cu originalul.
- (10) În soluționarea contestației, Comisia va putea lua una dintre următoarele hotărâri:
- a) admiterea contestației, dispunând desființarea sau modificarea deciziei OSIM;
 - b) respingerea contestației și menținerea deciziei OSIM.
- (11) În cazul în care o contestație a fost formulată înainte ca o decizie să fi fost luată de OSIM, Comisia va lua act prin încheierea de ședință despre contestația prematur formulată și va transmite dosarul Serviciului mărci în vederea continuării procedurilor prevăzute de lege și prezentul regulament.
- (12) În situația în care Comisia constată că taxa de contestație nu a fost achitată sau contestația nu a fost motivată, va respinge contestația pentru lipsa taxei de contestație respectiv ca nemotivată.
- (13) Toate cheltuielile ocazionate de soluționarea contestației vor fi suportate de partea care a angajat cheltuielile respective.
- (14) Prevederile art. 51-53 referitoare la procedura de soluționare a contestațiilor se completează, în mod corespunzător, cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

1.2. Regulamentul nu cuprinde dispoziții contrare Codului de procedură civilă

Potrivit prevederilor art. 53 alin. (10) din Regulament:

- (10) În soluționarea contestației, Comisia va putea lua una dintre următoarele hotărâri:
- a) admiterea contestației, dispunând desființarea sau modificarea deciziei OSIM;
 - b) respingerea contestației și menținerea deciziei OSIM.

Hotărârile de admitere a contestației sau de respingere a contestației presupun, fără excepție, soluționarea în fond a contestației formulate împotriva deciziei OSIM care urmează să fie desființată, modificată sau menținută, după cum contestația este respinsă sau admisă.

Sunt acestea singurele categorii de hotărâri pe care Comisia este competentă să le pronunțe?

Este competentă și este obligată Comisia să pronunțe, în toate cazurile, numai hotărâri prin care contestația este soluționată în fond, nu și pe cale de excepție procesuală?

Răspunsul este negativ, în raport de cele trei cazuri expres prevăzute de Regulamentul de aplicare a Legii nr. 84/1998, respectiv:

1. art. 53 alin. (11): *În cazul în care o contestație a fost formulată înainte ca o decizie să fi fost luată de OSIM, Comisia va lua act prin încheierea de ședință despre contestația prematur formulată și va transmite dosarul Serviciului mărci în vederea continuării procedurilor prevăzute de lege și prezentul regulament și alin. (12): În situația în care Comisia constată că taxa de contestație nu a fost achitată sau contestația nu a fost motivată, va respinge contestația pentru lipsa taxei de contestație respectiv ca nemotivată.*

Art. 53 alin. (11) reglementează situația formulării unei contestații înainte ca o decizie să fi fost luată de OSIM, care poate fi invocată pe calea excepției procesuale de prematuritate și impune Comisiei soluția de a lua act prin încheierea de ședință despre contestația prematur formulată.

Încheierea de ședință este o hotărâre prin care Comisia se dezinvestește, deoarece aceasta urmează să transmită dosarul Serviciului mărci în vederea continuării procedurilor prevăzute de lege.

2. art. 53 alin. (12) reglementează situația în care taxa de contestație nu a fost achitată, care poate fi invocată pe calea excepției procesuale privind neplata taxei prevăzute de lege și impune Comisiei să pronunțe o hotărâre de respingere a contestației.

Hotărârea de respingere a contestației se pronunță fără examinarea în fond a contestației, pentru motivul lipsei dovezii de plată a taxei.

Comisia se dezinvestește prin această hotărâre de respingere a contestației.

3. tot art. 53 alin. (12) reglementează situația în care contestația nu a fost motivată și impune Comisiei să pronunțe o hotărâre de respingere a contestației.

Toate aceste hotărâri de respingere a contestației se pronunță fără examinarea în fond a contestației, pentru motivul nemotivării contestației.

Sunt însă acestea singurele hotărâri de respingere a contestației care pot fi în mod legal pronunțate de OSIM în cazurile în care nu este examinat fondul contestației?

Răspunsul este dat de fiecare din normele edictate în Capitolul XI din Regulament privind procedura de soluționare a contestației, deoarece nu este de conceput că legiuitorul nu a prevăzut nicio sancțiune pentru nerespectarea, spre exemplu, a dispozițiilor privitoare la:

- asigurarea componenței Comisiei de soluționare a contestațiilor potrivit art. 49 alin. (1),

- asigurarea secretariatului Comisiei potrivit art. 49 alin. (2),

- obligația aprobării componenței nominale a Comisiei, potrivit art. 49 alin. (3),

- obligația aprobării termenelor pentru soluționarea contestațiilor potrivit art. 49 alin. (3),

- obligația de a formula contestațiile în scris, potrivit art. 50 alin. (1),

- formularea contestației cu respectarea termenului legal stabilit, potrivit art. 50 alin. (1),

- cuprinsul contestației: numele, prenumele, domiciliul contestatorului, obiectul contestației, motivele pe care se întemeiază contestația, semnătura.

În structura oricărei norme juridice intră o sancțiune.

Faptul că legea specială nu prevede expres care sunt sancțiunile aplicabile este explicabil prin aceea că principiul potrivit căruia legea specială se completează cu legea generală permite aplicarea normelor procedurale și a sancțiunilor prevăzute în Codul de procedură civilă – unica lege generală în materia dreptului procesual civil.

În mod rațional și în mod obiectiv, pragmatic, nu este de conceput că, prin dispozițiile art. 53 alin. (10), (11) și (12), legiuitorul a urmărit să oblige Comisia să soluționeze în fond o contestație căreia îi lipsește obiectul și, în consecință, să pronunțe una dintre următoarele

hotărâri: a) admiterea contestației, dispunând desființarea sau modificarea deciziei OSIM; b) respingerea contestației și menținerea deciziei OSIM.

Pentru identitate de rațiune, nu se poate suține că nu există nicio sancțiune care poate fi aplicată pentru nerespectarea dispozițiilor privitoare la:

- depunerea răspunsului la contestație cu depășirea termenului legal stabilit prin art. 50 alin. (6),

- reprezentarea părții de către o persoană care nu are calitatea de avocat sau de consilier în proprietate industrială, potrivit art. 50 alin. (8),

- reprezentarea părții de către o persoană care nu face dovada calității sale de mandatar, potrivit art. 50 alin. (8).

În toate aceste cazuri, distincte de cele expres reglementate prin art. 53 alin. (11) – contestație prematur formulată și (12) – neplata taxei de contestație, se impune înlăturarea neregularităților procedurale, prin soluționarea excepțiilor procesuale care constituie impedimente pentru legala investire a Comisiei și care, deoarece legea este încălcată, nu permit soluționarea în fond a contestației.

Pentru aceste argumente, nu corespunde prevederilor legii interpretarea potrivit căreia Comisia este competentă să pronunțe numai hotărârile prevăzute la art. 53 alin. (10), respectiv hotărâri de admitere sau de respingere a contestațiilor, care presupun soluționarea în fond a contestațiilor.

Înlăturarea neregularităților identificate supra nu se poate face decât prin completarea normelor din Regulament cu normele cuprinse în Codul de procedură civilă.

1.3. Normele de procedură generale cuprinse în Codul de procedură civilă completează normele de procedură speciale referitoare la procedura de soluționare a contestațiilor, “în mod corespunzător”.

Soluția constituie o aplicație a principiului potrivit căruia norma de procedură specială derogă de la norma de procedură generală, în măsura în care conține prevederi contrare acesteia, iar norma de procedură generală completează norma de procedură specială.

Soluția este legal reglementată, atât în art. 53 alin. (14) din Regulament, precum și în art. 2 din noul Cod de procedură civilă (denumit în continuare NCPC), potrivit căruia:

(1) Dispozițiile prezentului cod constituie procedura de drept comun în materie civilă.

(2) De asemenea, dispozițiile prezentului cod se aplică și în alte materii, în măsura în care lege care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.

În materia dreptului de proprietate industrială asupra mărcii, Legea nr. 84/1998 și Regulamentul de aplicare al acesteia nu cuprind nicio dispoziție, *a fortiori*, nu cuprind nici dispoziții contrare celor din NCPC privitoare la instituția incidentelor procedurale precum suspendarea și perimarea soluționării căii de atac a contestației care poate fi formulată împotriva deciziei OSIM în fața Comisiei.

Dispozițiile art. 53 alin. (14) care instituie regula potrivit căreia prevederile art. 51-53 referitoare la procedura de soluționare a contestațiilor se completează, în mod corespunzător, cu dispozițiile Codului de procedură civilă, coroborate cu dispozițiile art. 2 NCPC permit și obligă la completarea prevederilor Regulamentului din materia soluționării contestației cu prevederile NCPC din materia suspendării și perimării.

Nu există niciun temei legal pentru o concluzie contrară.

1.4. Normele de procedură speciale privind termenele procedurale

Regulamentul de aplicare a Legii nr. 84/1998 nu prevede în mod expres termenul în care Comisia trebuie să soluționeze contestația.

Cu privire la instituția termenelor procedurale, art. 8 din Regulamentul de punere în aplicare a prevede că:

(1) Termenele stabilite pe zile cuprind zilele calendaristice și nu includ nici ziua când a început și nici ziua când s-a împlinit termenul. Termenele stabilite pe luni se împlinesc în ziua lunii corespunzătoare zilei de plecare.

(2) Termenul care, începând la 29, 30, 31 ale lunii, se împlinește într-o lună care nu are asemenea zi, se va socoti împlinit în prima zi a lunii următoare. Termenul care se împlinește într-o zi de sărbătoare legală sau într-o zi nelucrătoare se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

(3) Termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedură, înțelegându-se prin aceasta data la care actul emis de OSIM a fost primit de solicitant, titular, persoana interesată sau mandatar, după caz. Această dată se confirmă cu ștampila oficiului poștal receptor.

(4) Actele de procedură, trimise prin poștă la OSIM, se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate la oficiul poștal înainte de împlinirea termenului.

(5) Termenele acordate de OSIM la cererea solicitantului cererii de înregistrare a mărcii sau persoanei care a formulat o opoziție prelungesc corespunzător termenele de examinare prevăzute la art. 22 din lege.

(6) Neîndeplinirea actelor de procedură în termen nu atrage sancțiunile prevăzute de lege și de prezentul regulament, dacă solicitantul dovedește că a fost împiedicat printr-o împrejurare mai presus de voința lui și dacă îndeplinește procedura într-un termen de două luni de la încetarea cauzei, dar nu mai mult de un an de la data la care procedura trebuia îndeplinită.

(7) Solicitantul sau titularul care fără intenție nu a respectat un termen în procedurile în fața oficiului poate fi repus în situația anterioară, dacă dovedește că a depus toate diligențele pentru ca procedura în fața OSIM să fie îndeplinită în termenele legale, dar s-a aflat într-un caz fortuit, în termen de două luni de la încetarea cauzei care a împiedicat respectarea procedurii, dar nu mai mult de un an de la termenul nerespectat.

(8) Pentru aplicarea dispozițiilor alin. (7) nerespectarea termenului trebuie să fie un fapt al părții în procedura în fața OSIM și nu un fapt al reprezentantului.

(9) Dispozițiile alin. (7) nu sunt aplicabile cu privire la:

a) termenul de invocare a priorității conform art. 12 din lege;

b) termenul pentru formularea unei observații sau opoziții;

c) termenul pentru formularea unei contestații la Comisia de contestații.

Pentru problematica discutată au relevanță prevederile art. 8 alin. (7) și alin. (8), care instituie un mecanism sancționatoriu aplicabil solicitantului sau titularului care nu a respectat un termen în procedurile în fața oficiului.

Înlăturarea sancțiunii aplicabile în cazul nerespectării termenului procedural este posibilă ca efect al repunerii acestuia în situația anterioară, condiționată de dovada că solicitantul sau titularul a depus toate diligențele pentru ca procedura în fața OSIM să fie îndeplinită în termenele legale, dar s-a aflat într-un caz fortuit.

O altă condiție pentru repunerea în situația anterioară este legată de termenul în care acesta poate avea loc, și anume în termen de două luni de la încetarea cauzei care a împiedicat respectarea procedurii, dar nu mai mult de un an de la termenul nerespectat.

Dacă s-a împlinit termenul de un an de la termenul nerespectat, sancțiunea aplicabilă pentru nerespectarea termenului nu poate fi înlăturată ca afect al repunerii în situația anterioară.

Prevederile Regulamentului nu identifică în mod expres care este sancțiunea procedurală aplicabilă pentru nerespectarea termenului.

Completarea normelor din Regulament cu normele generale prevăzute de Codul de procedură civilă conduce la concluzia că sancțiunea aplicabilă este decăderea, singura sancțiune reglementată în Cod pentru nerespectarea termenului, dacă legea nu prevede altfel.

Nu se poate afirma că Regulamentul prevede altfel, în condițiile în care acesta nu prevede nicio normă legală privind sancțiunea aplicabilă pentru nerespectarea termenului în procedurile în fața OSIM.

1.5. Normele de procedură generale privind termenele procedurale completează normele de procedură speciale

NCPC reglementează instituția termenelor procedurale în art. 180 – 186.

Au relevanță pentru prezentul studiu în special următoarele prevederi legale:

Art. 180. Stabilirea termenelor - (1) Termenele procedurale sunt stabilite de lege ori de instanță și reprezintă intervalul de timp în care poate fi îndeplinit un act de procedură sau în care este interzis să se îndeplinească un act de procedură.

(2) În cazurile prevăzute de lege, termenul este reprezentat de data la care se îndeplinește un anumit act de procedură.

(3) În cazurile în care legea nu stabilește ea însăși termenele pentru îndeplinirea unor acte de procedură, fixarea lor se face de instanță. La fixarea termenului, aceasta va ține seama și de natura urgentă a procesului.

Art. 181. Calculul termenelor - (1) Termenele, în afară de cazul în care legea dispune altfel, se calculează după cum urmează:

1. când termenul se socotește pe ore, acesta începe să curgă de la ora zero a zilei următoare;

2. când termenul se socotește pe zile, nu intră în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua când acesta se împlinește;

3. când termenul se socotește pe săptămâni, luni sau ani, el se împlinește în ziua corespunzătoare din ultima săptămână ori lună sau din ultimul an. Dacă ultima lună nu are zi corespunzătoare celei în care termenul a început să curgă, termenul se împlinește în ultima zi a acestei luni.

(2) Când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul se prelungește până în prima zi lucrătoare care urmează.

Art. 182. Împlinirea termenului - (1) Termenul care se socotește pe zile, săptămâni, luni sau ani se împlinește la ora 24,00 a ultimei zile în care se poate îndeplini actul de procedură.

Art. 185. Nerespectarea termenului. Sancțiuni - (1) Când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel. Actul de procedură făcut peste termen este lovit de

nulitate.

(2) În cazul în care legea oprește îndeplinirea unui act de procedură înăuntrul unui termen, actul făcut înaintea împlinirii termenului poate fi anulat la cererea celui interesat.

În strânsă legătură cu instituția termenelor procedurale, Codul de procedură civilă reglementează, la art. 416 – 423, instituția perimării unui act de procedură prin care instanța a fost investită, care a determinat efectuarea anumitor proceduri (constituirea instanței, citarea părților, comunicarea întâmpinării, administrarea de probe etc.), dar care a rămas ulterior în nelucrare, din motive imputabile părții, timp de 6 luni care curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță.

Redăm în întregime normele de procedură relevante:

Art. 416. Cererile supuse perimării - (1) Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapacabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni.

(2) Termenul de perimare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță.

(3) Nu constituie cauze de perimare cazurile când actul de procedură trebuia efectuat din oficiu, precum și cele când, din motive care nu sunt imputabile părții, cererea n-a ajuns la instanța competentă sau nu se poate fixa termen de judecată.

Art. 417. Întreruperea cursului perimării - Perimarea se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifică un interes.

Art. 420. Procedura perimării - (1) Perimarea se constată din oficiu sau la cererea părții interesate. Judecătorul va cita de urgență părțile și va dispune grefierului să întocmească un referat asupra actelor de procedură în legătură cu perimarea.

(2) Perimarea poate fi invocată și pe cale de excepție în camera de consiliu sau în ședință publică.

(3) Perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel.

Art. 421. Hotărârea de perimare - (1) Dacă instanța constată că perimarea nu a intervenit, pronunță o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul procesului.

(2) Hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare. Când perimarea se constată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul se judecă de Completul de 5 judecători.

Art. 422. Efectele perimării - (1) Perimarea lipsește de efect toate actele de procedură făcute în acea instanță.

(2) Când însă se face o nouă cerere de chemare în judecată, părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu este necesară refacerea lor.

2. Aspecte esențiale privind instituția perimării

2.1. Scopul reglementării instituției perimării

Perimarea este o sancțiune aplicabilă persoanei care a efectuat actul de procedură care a determinat investirea unei instanțe și formarea unui dosar, punând în mișcare mecanisme

procedurale.

Perimarea sancționează neglijența, delăsarea acestei persoane, care a lăsat ulterior în nelucrare, în nesoluționare dosarul respectiv, pe un termen de 6 luni de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță în acel dosar.

Sancțiunea perimării operează de drept.

Sunt sancționați cu perimarea inclusiv persoanele incapabile, adică cele lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă (cum ar fi minorul de 14 ani sau interzisul judecătoresc).

2.2. Actele de procedură care se perimă de drept

Conform art. 416 NCPC se perimă de drept după trecerea unui termen de 6 luni de la efectuarea ultimului act de procedură în dosar:

- orice cerere de chemare în judecată,
- orice contestație,
- orice apel,
- orice recurs,
- orice revizuire și
- orice altă cerere de reformare sau de retractare.

Observăm că toate aceste cereri sunt cereri care investesc o instanță, fiind formulate de cel care pretinde un drept.

Dispozițiile legale nu limitează în niciun fel categoriile de cereri, dimpotrivă, legiuitorul folosește expresia “orice” cerere, contestație etc.

Cu alte cuvinte, nu are nicio relevanță denumirea cererii care are ca efect investirea unei instanțe și declanșarea mecanismelor procedurale într-un dosar.

Observăm că împiedică incidența sancțiunii perimării împrejurarea că actul de procedură de care depinde continuarea soluționării dosarului să trebuiască să fie efectuat din oficiu de către instanța investită (spe exemplu, citarea părții împotriva căreia a fost formulată cererea, sau fixarea termenului de judecată, sau comunicarea întâmpinării către cel care a formulat cererea de investire a instanței etc.).

Pentru ipoteza în care părțile însele, în virtutea principiului disponibilității (art. 9 NCPC), solicită Comisiei de contestații suspendarea soluționării contestației, invocând dispozițiile art. 411 NCPC, potrivit căruia: *(1) Judecătorul va suspenda judecata: 1. când amândouă părțile o cer*, reluarea judecării procesului se face potrivit art. 415 NCPC, potrivit căruia: *Judecata cauzei suspendate se reia: 1. prin cererea de redeschidere făcută de una dintre părți, când suspendarea s-a dispus prin învoirea părților sau din cauza lipsei lor.*

Așadar, în toate cazurile în care părțile însele solicită suspendarea soluționării contestației, dosarul rămâne în nelucrare.

Actul de procedură care permite continuarea soluționării contestației nu se efectuează de Comisia de contestații din oficiu, ci exclusiv *cererea de redeschidere făcută de una dintre părți*, respectiv de către contestator, singura parte interesată ca soluționarea contestației să continue și să nu i se aplice sancțiunea perimării contestației.

2.3. Noțiunea tehnico-juridică de instanță competentă să aplice normele procedurale cuprinse în Codul de procedură civilă

În fiecare din normele de procedură cuprinse în Codul de procedură civilă legiuitorul nu a utilizat termenii tehnico-juridici de “Comisie de contestații”, “dosar de contestație”, “procedura contestației”.

Codul de procedură civilă conține, așa cum am precizat, norme de procedură cu caracter general, care, potrivit art. 2 NCPC:

- (1) *Dispozițiile prezentului cod constituie procedura de drept comun în materie civilă.*
(2) *De asemenea, dispozițiile prezentului cod se aplică și în alte materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare.*

În aceste norme de procedură cu caracter general, legiuitorul a utilizat termenii tehnico-juridici de “instanță”, “judecător”, “proces” etc.

Faptul că terminologia Codului de procedură civilă utilizează, în toate normele edictate, noțiunea de “instanță” goleşte de conținut dispozițiile art. 2 NCPC?

Cu alte cuvinte, faptul că, cu privire la toate instituțiile reglementate, norma de procedură generală face vorbire de “instanță” și de “judecător”, împiedică aplicarea principiului potrivit căruia norma de procedură generală completează norma de procedură specială prevăzută în Regulamentul de aplicare a legii speciale, care utilizează termenul de Comisie de contestație și nu de instanță, cu consecința necompetenței Comisiei de contestații de a aplica anumite norme din Codul de procedură civilă, deși legea specială nu interzice în mod expres aplicarea anumitor norme de procedură din Cod și nici nu reglementează o anumită instituție în mod contrar?

Opinăm că terminologia juridică folosită de Codul de procedură civilă nu putea fi, în mod rațional, decât una generală, care să permită aplicarea întocmai a dispozițiilor art. 2 NCPC, indicate supra.

Art. 416 NCPC folosește noțiunea generală de “instanță”.

Noțiunea de instanță, potrivit opiniei d-nei judecător Mihaela Tâbârcă, poate fi folosită cu mai multe înțelesuri³:

1. în sensul cel mai larg, termenul instanță desemnează organul căruia prin lege i-a fost recunoscută atribuțiunea de rezolvare a unui diferend.

Cu un asemenea înțeles este folosit termenul de instanță în art. 95 pct. 1 NCPC, potrivit căruia *Tribunalele judecă: 1. în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe.*

2. într-un înțeles mai restrâns, noțiunea de instanță desemnează numai instanțele judecătorești.

Cu un asemenea înțeles este folosit termenul în art. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, potrivit căruia:

Art. 2. - (1) Justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți.

(2) Justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești:

- a) Înalta Curte de Casație și Justiție;*
- b) curți de apel;*
- c) tribunale;*
- d) tribunale specializate;*
- e) instanțe militare;*
- f) judecătorii.*

³ M. Tâbârcă, *Drept procesual civil. Vol. I – Teoria generală*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 268.

Înfăptuirea justiției este reglementată prin art. 126 alin. (1) din Constituția României astfel:

ARTICOLUL 126 Instanțele judecătorești: (1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Art. 21 din Constituție reglementează accesul liber la justiție astfel:

(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

(4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.

Reglementările indicate supra au în vedere asigurarea accesului la justiție, îndeplinită prin instanțele judecătorești.

Problema este distinctă de cea privind situațiile în care, în procedura de soluționare a contestației, sunt îndeplinite condițiile legale pentru ca sancțiunea primăriei să producă efecte de drept, astfel încât Comisia de contestații să constate primăria de drept a contestației și să pronunțe hotărâri care constată primăria contestației.

În privința liberului acces la justiție, Plenul Curții Constituționale, prin decizia nr. 1 din data de 8 februarie 1994 privind interpretarea dispozițiilor art. 21 din Constituția României⁴ a decis ca instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu constituie o încălcare a liberului acces la justiție și nu poate avea ca efect limitarea acestui acces, deoarece, cităm din considerentele hotărârii:

- asemenea proceduri administrativ-jurisdicționale sunt destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, desconggestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, evitarea cheltuielilor de judecată,

- existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești, în condițiile stabilite de lege,

- principiul liberului acces la justiție este respectat în cazurile în care hotărârea organului de jurisdicție administrativă este supusă controlului judecătoresc al unei instanțe competente potrivit legii,

- liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se îndeplinește.

- liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale, pentru situații deosebite,

- judecătorul "spune dreptul" pentru soluționarea unui litigiu, dar numai în formele și în condițiile procedurale instituite de lege.

În consecință, dacă legea procesuală nu a fost respectată de către contestator, astfel încât sunt îndeplinite condițiile pentru ca, de drept, o contestație să se prime, organul de jurisdicție administrativă are obligația de a da efecte sancțiunii instituite de lege și de a constata, prin hotărâre, că primăria a intervenit de drept.

Hotărârea pronunțată de Comisia de contestații nu pune capăt procedurii, deoarece

⁴ M. Of. nr. 69/16.03.1994.

partea interesată are acces la justiție pe calea recursului, de competența instanței judecătorești, conform art. 421 alin. (2) NCPC: *Hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare.*

3. într-un înțeles și mai restrâns, prin instanță se înțelege un anumit grad de jurisdicție.

Astfel, se spune că un litigiu este în primă sau în ultimă instanță, este în apel sau în recurs, în revizuire etc.

4. în înțelesul cel mai restrâns, noțiunea de instanță desemnează completul de judecată.

De pildă, art. 51 NCPC se referă la instanța care se pronunță asupra abținerii sau recuzării; art. 64 NCPC prevede că instanța comunică cererea de intervenție etc.

Concluzii

Chiar dacă Comisia de contestații nu este denumită “instanță” prin normele de procedură speciale cuprinse în Regulament, aceasta este o instanță în primul înțeles indicat supra, de organ administrativ-jurisdicțional din cadrul OSIM căruia, prin lege, i-a fost recunoscută atribuțiunea de rezolvare a unui diferend în procedura contestației, prin pronunțarea unor hotărâri ce constituie acte administrativ-jurisdicționale, cu respectarea și aplicarea normelor de procedură speciale din Regulament, completate cu norme de procedură generale cuprinse în Codul de procedură civilă.

Comisia de contestații este un organ de jurisdicție administrativă, în înțelesul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, deoarece este o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale.

Toate hotărârile pronunțate de Comisia de contestații sunt, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 554/2004, acte administrativ-jurisdicționale emise de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială.

În lipsa unei interdicții legale sau a unei reglementări legale exprese în cadrul Regulamentului, normele de procedură generală privitoare la instituția perimării (precum și normele de procedură generale privitoare la incidente procedurale precum suspendarea sau renunțarea la soluționarea contestației) completează normele de procedură specială, urmând să fie aplicate de Comisia de contestații dacă sunt îndeplinite condițiile aplicării sancțiunii perimării.

În același sens, în doctrină s-a susținut argumentat că drepturile părților nu trebuie să rămână un timp prea îndelungat într-o stare de incertitudine.

Dacă soluționarea cauzelor de către instanțe, în înțelesul termenului de organ instituit prin lege să soluționeze un diferend, s-ar prelungi în mod nejustificat, ca urmare a rămânerii lor în nelucrare, activitatea instanțelor ar fi considerabil îngreunată, iar ordinea de drept nu s-ar putea restabili cu maximă eficiență.

Acestui interes general i se adaugă și un interes al părților, deoarece drepturile lor nu trebuie să rămână un timp prea îndelungat într-o stare de incertitudine.

Mai mult, dacă însăși persoana care a solicitat apărarea unui drept lasă procesul în

nelucrare, se naște prezumția că aceasta s-a desistat de cererea formulată⁵.

Dispozițiile privitoare la perimare sunt aplicabile și cererilor de competența unor organe de jurisdicție din afara sistemului instanțelor judecătorești⁶, cum sunt Comisia de reexaminare și Comisiile de contestații.

În același sens, s-a susținut că perimarea poate fi invocată și, eventual, constatată în fața oricărei instanțe jurisdicționale⁷, în orice judecată de natură contencioasă și indiferent de obiectul litigiului⁸, operează împotriva tuturor persoanelor fizice și juridice, de drept privat sau de drept public⁹.

Nu există o normă specială care să dispună alfel.

Regulile privind perimarea (alături de alte incidente procedurale, precum suspendarea și renunțarea, ca expresie a dreptului de dispoziție a părții) fac parte din categoria de norme procedurale generale, care vizează toate fazele acestuia și au aplicabilitate generală, în toate cazurile și în toate materiile.

Normele de procedură din materia perimării au fost definite ca fiind *cele mai generale și esențiale reguli procesuale, care determină întreaga structură a procesului civil*¹⁰, reguli care definesc procesul civil, fizionomia lui generală și au o importanță deosebită, prin aceea că ele stabilesc trăsăturile cele mai caracteristice ale întregului sistem de instituții procesuale¹¹.

2.4. Constituționalitatea procedurii contestației

Interpretarea în sensul că Comisia de contestații este competentă să constate perimarea prin hotărârile pe care le pronunță în calitate de instanță, în sensul tehnico-juridic de organ administrativ-jurisdicțional din cadrul OSIM căruia, prin lege, i-a fost recunoscută atribuțiunea de rezolvare a unui diferend, determină constituționalitatea procedurii contestației, din perspectiva dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, potrivit căreia: *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*

Dacă s-ar admite teza potrivit căreia Comisia de contestații nu ar fi competentă să constate perimarea contestațiilor, indiferent de durata în timp a lăsării în nelucrare a contestației, atunci ar fi, în mod evident, încălcat dreptul constituțional al părții pârâte în contestație la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Procedura contestației nu ar putea fi asimilată unei proceduri administrative prealabile, în înțelesul Legii nr. 554/2004.

Contestația și hotărârea pronunțată în soluționarea contestației nu urmează regimul juridic procedural instituit prin Legea contenciosului administrativ.

Contestația este un mijloc de apărare a drepturilor de proprietate industrială cu un regim juridic *sui generis*, fiind reglementată prin norme de procedură speciale, care, fie au un conținut similar normelor reglementate prin Codul de procedură civilă, fie instituie expres regula conform căreia acestea se completează în mod corespunzător cu Codul de procedură civilă.

Regula potrivit căreia normele de procedură speciale se completează cu normele de procedură generale determină ca normele legale din materia dreptului proprietății industriale

⁵ V. M. Ciobanu, G. Boroi, T. C. Briciu, *Drept procesual civil. Curs selectiv*, Ed. C.H. Beck, București, 2011, p. 311.

⁶ V. M. Ciobanu, G. Boroi, T. C. Briciu, *op. cit. supra*, p. 314.

⁷ I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 1063.

⁸ *ibidem*, p. 1064.

⁹ *ibidem*, p. 1064.

¹⁰ I. Soenescu, G. Porumb, *Drept procesual civil român*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1966, p.43, citat de C. C. Dinu, *op. cit.*, p. 46.

¹¹ I. Stoescu, S. Zilberstein, *Drept procesual civil. Teoria generală*, ed. a II-a, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1983, p. 86-87.

să nu se completeze cu norme legale din materia contenciosului administrativ, acestea fiind, la rândul lor, norme de procedură cu caracter special în raport de normele de procedură generale cuprinse în Codul de procedură civilă¹².

Se justifică în aceste condiții regula taxării contestației și a soluționării căii de atac de către instanțele de drept comun (nu de contencios administrativ), cu aplicarea Codului de procedură civilă (nu a normelor de procedură prevăzute de L. nr. 554/2004).

2.5. Incidența dispozițiilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale în procedura contestației

Potrivit dispozițiilor art. 3 NCPC tratatele internaționale privitoare la drepturile omului, cum este Convenția europeană a drepturilor omului, se aplică cu prioritate: *În materiile reglementate de prezentul cod, dispozițiile privind drepturile și libertățile persoanelor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Constituția, Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

Pentru ipoteza în care există neconcordanțe între normele procedurale reglementate prin Codul de procedură civilă și Convenția europeană a drepturilor omului, art. 3 alin. (2) prevede că au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Codul de procedură civilă conține dispoziții mai favorabile: *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și prezentul cod, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care prezentul cod conține dispoziții mai favorabile.*

Art. 6 alin. (1) din Convenția europeană a drepturilor omului reglementează ca drept fundamental al omului dreptul la un proces echitabil:

Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Procedura de soluționare a contestației intră sub incidența dispozițiilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului care impun respectarea dreptului la judecarea cauzei într-un termen rezonabil?

Răspunsul este dat de jurisprudența Curții europene a drepturilor omului pronunțată în interpretarea dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și a dispozițiilor art. 6 din Convenție.

În cazul *Anheuser-Busch c. Portugalia*¹³, Curtea a statuat că legea națională protejează prin drept exclusiv provizoriu dreptul născut în urma publicării cererii de înregistrare a mărcii.

Acest drept exclusiv provizoriu reprezintă o valoare economică, deoarece dreptul poate fi exploatat prin încheierea de contracte de licență sau de cesiune.

Dreptul la eliberarea titlului de proprietate industrială este un *bun*¹⁴, protejat potrivit prevederilor art. 1¹⁵, din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale printr-un drept cu caracter civil.

¹² V. M. Ciobanu, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, Ed. Național, București, 1996, p. 171; C. C. Dinu, *Normele de procedură civilă*, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 55 și urm.

¹³ Nr. 73049/2001.

¹⁴ Hotărârea CEDO, Marea Cameră, 11 ian. 2007.

¹⁵ Potrivit acestui articol: *Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*

Art. 6 par. 1 din Convenție este aplicabil în procedurile administrative care poartă asupra unui drept cu caracter civil¹⁶ și care sunt determinante pentru existența acestuia¹⁷.

Desfășurarea și finalizarea procedurii de soluționare a contestației, în ansamblu¹⁸, este determinantă pentru existența dreptului de proprietate industrială¹⁹, drept cu caracter civil²⁰, astfel că prevederile art. 6 din Convenție sunt aplicabile procedurii administrativ-jurisdicționale a contestației²¹.

Nu au relevanță pentru determinarea incidenței dispozițiilor art. 6 par. 1 din Convenție natura legislației aplicabile în procedură sau natura jurisdicției competente să soluționeze procedura, aceasta putând să fie judiciară, administrativă sau constituțională.

Ceea ce este important este caracterul dreptului în dispută în cadrul procedurii, conținutul și efectele sale²². Or, dreptul în dispută în procedura contestației este un drept cu caracter civil.

Normele care garantează exercitarea unor drepturi fundamentale procedurale sunt aplicabile cu privire la toate categoriile de contestații, inclusiv în cele de competența autorităților administrative independente²³.

Atât activitatea autorității administrative, cât și activitatea instanțelor judecătorești au ca scop asigurarea ordinii de drept, stabilitatea și securitatea circuitului civil general, iar mijlocul comun pentru realizarea acestui scop este aplicarea legii²⁴, concretizarea regulii de drept.

Termenul rezonabil se calculează, de regulă, la data sesizării instanței judecătorești competente.

În cazul contestației administrativ-jurisdicționale care este determinată pentru existența unui drept cu caracter civil cum este dreptul de proprietate industrială asupra mărcii, termenul rezonabil se calculează de la o dată anterioară²⁵, care acoperă durata procedurilor de competența OSIM, deoarece accesul la instanța judecătorească, care este unul din aspectele esențiale ale dreptului la proces echitabil, este condiționat de pronunțarea unei hotărâri de către OSIM, în calitate de autoritate administrativ-jurisdicțională.

Jurisprudența Curții europene a drepturilor omului privind interpretarea art. 6 par. 1 din Convenție impune obligația ca procedura de soluționare a contestației să garanteze părților dreptul la judecarea cauzei (a contestației) într-un termen rezonabil.

Or, soluționarea într-un termen rezonabil a procedurii contestației de competența Comisia de contestații din cadrul OSIM nu poate fi asigurată decât dacă se aplică în mod corect principiul potrivit căruia normele procedurale generale privind instituția perimării completează normele speciale privind procedura de soluționare a contestației, astfel că lăsarea

¹⁶ Sfera contestațiilor care poartă asupra unui drept cu caracter civil cuprinde toate contestațiile care poartă asupra elementelor patrimoniului justițiabilului, cf. J.-F. Renucci, *Droit européen des droits de l'homme*, ed. a 4-a, L.G.D.J., 2010, p. 256.

¹⁷ CEDO, *Ringeisen c. Austria*, 16 iul. 1971 și *König c. Germania* (nr. 6232/73), 28 iun. 1978, în care s-a statuat că art. 6 par. 1 din Convenție este aplicabil tuturor procedurilor al căror rezultat este decisiv și determinant pentru un drept privat, cu caracter civil.

¹⁸ CEDO, *Gorraiz Lizarraga ș. a. c. Spania* (nr. 62543/00), 10 nov. 2004.

¹⁹ CEDO, *Le Compte, Van Leuven et De Meyere c. Belgia*, 23 iun. 1981.

²⁰ CEDO, *König c. Germania*, 28 iun. 1978, *Perez c. Franța* (nr. 47287/99).

²¹ J.-F. Renucci, *op. cit.*, p. 255; a se vedea CEDH, *Geouffre de la Pradelle c. Franța*, 16 dec. 1992, (încălcarea art. 6 din Convenție, deoarece reglementările privind mijloacele procedurale pentru apărarea dreptului în proceduri administrative nu sunt suficient de clare) și CEDO, *Emine Araç c. Turcia*, 23 sep. 2008, par. 20.

²² CEDO, 23 apr. 1987, *Ettl s. a. c. Austria*; 29 mar. 1989, *Bock c. Germania*, *apud* J.-F. Renucci, *op. cit.*, p. 249.

²³ În același sens, S. Guinchard, F. Ferrand, *Procédure civile. Droit interne et communautaire*, ed. 28, Dalloz, 2006, p. 17.

²⁴ CEDO, *Bentham c. Olanda*, 23 oct. 1985; *Feldbrugge c. Olanda*, 29 mai 1986.

²⁵ CEDO, *Golder c. Marea Britanie*, 21 feb. 1975, *Vilho Eskelinen ș. a. c. Finlanda* (nr. 63235/00).

contestației în nelucrare timp de 6 luni de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță este sancționată cu perimarea de drept a contestației.

Comisia de contestații, care este o instanță în înțelesul tehnico-juridic de organ căruia, prin lege i-a fost recunoscută atribuțiunea de rezolvare a unui diferend, este competentă să constate că perimarea a intervenit de drept și să pronunțe hotărâri care constată perimarea.

Hotărârile care constată perimarea nu pun capăt procedurii contestației, deoarece partea sancționată cu perimarea are dreptul de acces la justiție pe calea căii de atac a recursului, reglementată prin dispozițiile art. 421 alin. (2) NCPC.